

obč. zák. upravenými závazky, zejména závazkem, vzájemně se podporovati, jest na snadě. Právem proto použito bylo vyšší trestní sazby Šu 142 tr. zák. a na jejím podkladě trest vyměřen.

Čís. 1438.

Skutková podstata přečinu dle Šu 305 tr. zák. (Šu 16 čís. 1 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923 čís. 50 sb. z. a n.) nepředpokládá ani, že se úmysl pachatelův nesl přímo za bezprávným účinkem, ani, že bezprávný účinek vskutku nastal.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1924, Kr II 336/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 26. května 1923, pokud jím byl obžalovaný dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle Šu 305 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost veřejného obžalobce napadá rozsudek prvního soudu jen, pokud jím byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro přečin Šu 305 tr. zák., a dovozuje z důvodu čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že sprostující výrok spočívá na nesprávném použití zákona, vylučuje skutkovou podstatu přečinu pro nedostatek úmyslu pachatelova, směřujícího k účinkům, jimž čelí Š 305 tr. zák. Ustanovení Šu 305 tr. zák. je zařazeno do V. hlavy druhého dílu trestního zákona, jednájící o trestných činech proti veřejnému řádu a pokoji, a chrání tento právní statek proti nebezpečí, hrozícímu zvikláním právních a mravních názorů obyvatelstva. Rovněž ustanovení Šu 16 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. čelí ohrožování míru v republice schvalováním trestných činů. I pro přečiny Šu 305 tr. zák. a Šu 16 čís. 1 zák. na ochranu republiky platí zásada Šu 238 tr. zák., že čin, jenž proti zákonu byl vykonán, je přečinem nebo přestupkem, pokud je v zákoně za takový prohlášen, ač při tom nebylo ani zlého úmyslu, aniž z toho povstala škoda neb ublížení. Zmíněné přečiny nepředpokládají tudíž ani, že se úmysl pachatelův nesl přímo za bezprávným účinkem, ani že bezprávný účinek vskutku nastal. Stačí naopak způsobilost projevu pachatelova, by jím otráveno bylo mravními nebo právními názory jiných osob, a vědomí pachatele o této způsobilosti jeho projevu. Nezáleží proto na okolnosti, zdůrazňované rozsudkem, že nálada schůze, v níž obžalovaný učinil projev, o který jde, byla klidná a že nebylo pozorovati, že pronesená slova vyvolala nějaké rozhořčení, ba celá řada posluchačů jich ani neslyšela. Rozhodnou jest jen otázka, zda byl projev obžalovaného způsobilý zviklati názory obyvatelstva o bezprávnosti činů, o jakých obžalovaný mluvil, třeba že pak nedošlo ke skutečnému zviklání v těchto názorech, tím méně k rušení veřejného pořádku a klidu. Příčí se přímo

správnému výkladu zákona, požaduje-li rozsudek pro skutkovou podstatu přečinu §u 305 tr. zák. snahu a úmysl obžalovaného, by bylo otřásáno názory o zavržitelnosti a špatnosti činů zákonem zakázaných nebo nemravných, a vylučuje-li rozsudek vinu obžalovaného jedine z důvodu, že není prokázáno, že obžalovaný chtěl otřásati právními názory přítomných. Úmysl obžalovaného, rozsudkem předpokládaný, že totiž chtěl jen drastickým způsobem jednání několika úředníků v ministerstvu kritisovati, nevylučuje nikterak vědomí obžalovaného, že tak činí způsobem, jímž právní a mravní názor posluchačů mohou býti zvikláni, takže toto vědomí není nalézacím soudem ani výslovně ani oním předpokladem popřeno.

Čís. 1439.

§ 23 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. šálivost slovní známky. Rozhoduje tu znění slov a jejich obsah.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1924, Kr I 115/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-měřicích ze dne 16. prosince 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §§ů 23, 25 zákona ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska zmatečnosti dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. vytyká stížnost, že výrok nalézacího soudu o šálivosti známky »Dania« a o tom, že obžalovaný zasáhl do známkového práva žalující firmy v ě d o m ě, jest právně mylným. V tomto směru není stížnost provedena po zákonu, pomíjejíc zjištění nalézacího soudu, že obžalovaný známky »Dania« užíval přes to, že byl žalující firmou na to upozorněn, že pro ni je zapísána známka »Diana«, a že užíváním známky »Dania« do jejího známkového práva zasahuje a že tedy šálivé známky »Dania« užíval vědomě. Avšak také otázku šálivosti posoudil nalézací soud bez právního omylu. Dlužno zdůrazniti, že jde o známku slovní. Rozhoduje tedy znění slov a obsah jejich a není správným názor stížnosti, že nerozhoduje ani tak zvuk známky, jako její působení na zrak, což by bylo správným jen tenkrát, kdyby šlo o známku kombinovanou, zejména převážně obrazovou. Známky »Diana« a »Dania« liší se jedine přestavením písmeny »i«, ostatně jsou docela stejné a nelze upříti, že přes to, že přízvuk je při slovu »Dania« na slabice prvé a při slovu »Diana« na slabice druhé, ač i to jest správným jen pro oblast jazyka německého a nikoliv též jazyka českého, mohou snadně obyčejným kupujícím při obyčejné pozornosti býti zaměněny a může tedy kupující takto co do původu zboží, jež kupuje, býti uveden v omyl, čemu právě zákonem na ochranu známek má býti zabráněno. Ošálení toto je tím snadnější, uváží-li se, že kupující z pravidla při nakupování pravé známky za účelem porovnání